

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 172/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosti S. S., a A. S., zastúpených spoločnosťou AS Legal s. r. o., Hlučínska 1/11, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Šulva, a tiež spoločnosťou advokátska kancelária Geško, Hulín a partneri s. r. o., Ľubinská 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Richard Hulín, ktoré sú vedené pod sp. zn. Rvp 21/2014 a sp. zn. Rvp 36/2014, vo veci namietaného porušenia „*ich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj namietaného porušenia práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv*“ a základných slobôd postupom a uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 1. októbra 2013 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tost 31/2013 zo 16. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti S. S. a A. S. vedené pod sp. zn. Rvp 21/2014 a sp. zn. Rvp 36/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 172/2014.

2. Sťažnosti S. S. a A. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 8. januára 2014 a 9. januára 2014 (po doplnení 16. januára 2014) doručené sťažnosti S. S., a A. S., (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“, „sťažovateľ v 2. rade“, spolu aj „sťažovatelia“), ktoré sú vedené pod sp. zn. Rvp 21/2014 a sp. zn. Rvp 36/2014, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj namietaného porušenia práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 1. októbra 2013 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tost 31/2013 zo 16. októbra 2013.

Sťažovatelia v sťažnostiach uviedli, že sú ruskej národnosti a dlhodobo žijú a podnikajú na Slovensku. Vedie sa proti nim trestné konanie pre zločin podplácania formou spolupáchateľstva podľa § 20 a § 333 ods. 1 a 2 písm. b) a ods. 3 Trestného zákona. Dňa 15. apríla 2013 boli zadržaní a po ich výsluchu na špecializovanom trestnom súde boli uznesením sp. zn. Tp 27/13 zo 17. apríla 2013 prepustení zo zadržania, avšak po podaní sťažnosti prokurátora boli na základe rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 14/2013 z 23. apríla 2013 vzatí do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.

Sťažovatelia okrem iného uviedli, že 25. septembra 2013 bola na nich podaná obžaloba a 1. októbra 2013 špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. PK-2 T 46/2013 rozhodol o ich ponechaní vo väzbe. Proti tomuto rozhodnutiu podali obaja sťažnosti, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tost 31/2013 zo 16. októbra 2013 zamietol. Súd prvého stupňa v tomto prípade rozhodoval aj o žiadosti sťažovateľa v 2. rade o prepustenie

z väzby, ktorú 5. septembra 2013 podal na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“).

Podľa názoru sťažovateľa v 2. rade obidva sudy v tomto prípade nerozhodli o jeho žiadosti o prepustenie z väzby bezodkladne, keďže od podania tejto žiadosti špeciálnej prokuratúre do rozhodnutia najvyššieho súdu uplynul mesiac a jedenásť dní.

Sťažovatelia v sťažnostiach tvrdili, že namietané rozhodnutia špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu sú nedostatočne odôvodnené, pokiaľ ide o uvedenie konkrétnych skutočností, ktoré by opodstatňovali dôvody ich väzby, a zároveň aj z toho dôvodu, že odkazujú na skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu týkajúce sa len sťažovateľa v 1. rade. Sťažovatelia v tejto súvislosti dodali, že rozhodnutie, na ktoré sa namietané rozhodnutia odvolávajú, trpí nedostatkom odôvodnenia, je v rozpore s obsahom spisu a vo veci rozhodoval zaujatý sudca. Súčasne uviedli, že predmetné námietky boli obsahovou súčasťou sťažnosti, ktorú sťažovateľ v 1. rade podal na ústavnom súde 2. decembra 2013 práve proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 29/2013 z 19. septembra 2013. Okrem toho sťažovatelia namietali, že rozhodnutia špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu vôbec nereflektovali na ich podstatné argumenty a skutkové okolnosti svedčiacie v ich prospech, pričom dôraz kládli na svedecké výpovede, obsah ktorých vyznieval v ich neprospech.

Sťažovatelia v sťažnostiach namietali aj skutočnosť, že obidva sudy svoje právne názory o nemožnosti pripustenia inštitútu písomného sľubu ako náhrady za väzby odôvodnili formálne používajúc rovnaké argumenty ako v predchádzajúcom rozhodnutí o väzbe. Táto okolnosť podľa ich názoru znamená, že skúmaniu konkrétnych okolností odôvodňujúcich ich väzbu nebola venovaná náležitá pozornosť.

Podľa tvrdení sťažovateľov sú namietané rozhodnutia aj v rozpore s obsahom spisu, keďže tieto sa odvolávajú na skoršie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 29/2013 z 19. septembra 2013, pri ktorom opäť zdôraznili, že sa týka len sťažovateľa v 1. rade. Podľa nich označené skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu vychádza zo skutočností, ktoré

nie sú v súlade s obsahom spisu. V tejto súvislosti sťažovatelia uviedli, že dané rozhodnutie, pokiaľ ide o odôvodnenie kolúznej väzby, sa odvoláva na obsah výpovedí svedkov, ktorí buď neboli vypočutí alebo obavu zo zastrasovania pri výsluchu neuviedli. Okrem toho sťažovatelia vyslovili názor, že keďže skutok, ktorý je im kladený za vinu, sa mal stať v roku 2010, mali by dostať dostatočný priestor na realizáciu ovplyvňovania svedkov. Sťažovatelia dodali: „*Spis neobsahuje žiadnu indíciu, ktorá by mohla viesť k záveru, že obava z takého konania sťažovateľa bola osvedčená.*“ Okrem toho sťažovatelia tvrdili, že najvyšší súd dôvody kolúznej väzby odôvodnil aj skutočnosťou, že stíhaný skutok nie je dostatočne objasnený a že vo veci je potrebné vykonať ďalšie (bližšie nekonkretizované) úkony. Podľa nich však dôvod väzby nemôže byť odôvodnený potrebou uľahčenia vedenia trestného konania.

Sťažovatelia namietali aj tú skutočnosť, že z obsahu spisu nevyplývajú žiadne dôkazy o tom, že u nich je daný dôvod preventívnej väzby, a teda pokračovanie v trestnej činnosti, či už vo forme uplácania zamestnancov daňových úradov, alebo aj vzhľadom na zmenu legislatívy vo forme uplatňovania fiktívnych nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty. Podľa sťažovateľov tento väzobný dôvod najvyšší súd odôvodňuje rozsiahlosťou trestnej činnosti, ako aj tým, že mala byť páchaná opakovane, čo podľa nich nie je dostatočný argument.

Podľa názoru sťažovateľov sa špecializovaný trestný súd a najvyšší súd v namietaných rozhodnutiach „*nekriticky spoľahli len na nepodložené tvrdenia, dohady a domnienky prokurátora*“, bez akéhokoľvek reálneho základu.

Sťažovatelia sa domnievajú, že najvyšší súd existenciu dôvodov väzby odôvodnil len abstraktne a neuviedol relevantné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali potrebu ich takýmto spôsobom izolovať. Podľa nich pri väzbe je potrebné prihliadať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, k čomu v ich prípade nedošlo.

Sťažovatelia v sťažnostiach predostreli aj námietky o porušení práva na obhajobu, zásady kontradiktórnosti konania a rovností zbraní, keď uviedli, že v čase „*rozhodovania*

o prepustení z väzby“ nemali k dispozícii kompletný očíslovaný vyšetrovací spis a ucelený spisový materiál bol obhajobe odovzdaný prvýkrát až 14. novembra 2013. Okrem toho sťažovateľ v 1. rade tvrdil, že pri študovaní spisu bol neustále upozorňovaný na nedostatok času a zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebolo zabezpečené funkčné zariadenie na prehratie videonahrávok, ktoré boli súčasťou spisu. Okrem toho sťažovateľ v 2. rade tvrdil, že pred rozhodnutím špecializovaného trestného súdu nemala obhajoba k dispozícii stanovisko prokurátora k jeho žiadosti o prepustenie z väzby. To podľa jeho názoru vytvára stav nerovnosti procesných strán.

Sťažovatelia tiež namietali, že dôkazy, ktoré predkladala obhajoba pre účely vyvrátenia dôvodnosti väzby, boli vždy zo strany orgánov činných v trestnom konaní odmietnuté a že v priebehu konania nemali k existujúcim dôkazom rovnaký prístup, keďže ich trestná vec bola *„účelovo vylúčená zo spoločného konania so spoluobvinenou M. Z., ktorá sa týmto stala svedkyňou vo veci sťažovateľov“*. Podľa vyjadrenia sťažovateľov sa obidve namietané rozhodnutia odvolávajú aj na výpoveď istého svedka, o výsluchu ktorého nebola obhajoba vôbec upovedomená.

Sťažovatelia sa teda domnievajú, že namietané rozhodnutia sú založené len na formálnych dôvodoch bez ich individualizácie a konkretizácie, čo spôsobuje ich neodôvodnenosť a nepreskúmateľnosť.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že postupom a uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 1. októbra 2013 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 31/2013 zo 16. októbra 2013 boli porušené ich základné práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru, namietané rozhodnutia špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu zrušil a prikázal, aby boli neodkladne prepustení z väzby na slobodu, respektíve aby bola vec vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby najvyššiemu súdu uložil povinnosť uhradiť im trovy právneho zastúpenia na účet spoločnosti AS Legal s. r. o., advokátska kancelária.

Sťažovatelia zároveň navrhli, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie a dočasne odložil vykonateľnosť namietaného uznesenia najvyššieho súdu.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosti sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ich zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

Vzhľadom na to, že sťažnosti vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 21/2014 a sp. zn. Rvp 36/2014 spolu skutkovo súvisia a týkajú sa totožných sťažovateľov, keďže títo namietali totožné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým boli ich sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu o väzbe zamietnuté, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

K námietkam sťažovateľa v 2. rade o porušení zásady neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby

Ústavný súd pripomína, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania, ktorým sa vymedzuje predmet konania a východisko pre rozhodnutie ústavného súdu. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o porušení toho práva, ktoré namieta sťažovateľ, a len voči tomu orgánu verejnej moci, ktorý sťažovateľ v petite sťažnosti označil. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (k tomu pozri napr. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, III. ÚS 116/2014).

V danom prípade sťažovateľ v 2. rade v sťažnosti (doručenej ústavnému súdu 9. januára 2014) uviedol, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktorú 5. septembra 2013 podal na špeciálnej prokuratúre, bolo právoplatne rozhodnuté až po uplynutí mesiaca

a jedenástich dní, keďže najvyšší súd v druhostupňovom konaní rozhodol až 16. októbra 2013. Tým podľa neho zúčastnené orgány verejnej moci porušili zásadu neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o zákonnosti väzby.

Keďže sťažovateľ v 2. rade v petite sťažnosti výslovne neuviedol, že porušenie zásady neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o zákonnosti väzby namieta aj v súvislosti s postupom špeciálnej prokuratúry, ústavný súd sa touto problematikou zaoberal len vo vzťahu k postupu špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu.

Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, judikoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011).

Ústavný súd zistil, že žiadosť sťažovateľa v 2. rade o prepustenie z väzby na slobodu bola súdu prvého stupňa doručená 25. septembra 2013 a už 1. októbra 2013 o nej špecializovaný trestný súd rozhodol tak, že ju zamietol. Po podaní sťažností sťažovateľov bol spis 7. októbra 2013 predložený najvyššiemu súdu, ktorý uznesením zo 16. októbra 2013 sťažnosti sťažovateľov zamietol. Spis bol špecializovanému trestnému súdu vrátený 28. októbra 2013 a uznesenie druhostupňového súdu bolo obidvom sťažovateľom doručené 4. novembra 2013.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že vec sa na súde prvého stupňa nachádzala celkovo 19 dní a na súde druhého stupňa *summa summarum* 21 dní. Vychádzajúc zo svojej judikatúry ústavný súd konštatuje, že táto doba rozhodovania a konania, či už na

špecializovanom trestnom súde, alebo na najvyššom súde, zodpovedá požiadavkám podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K námietkam sťažovateľov o porušení ich práv postupom a uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 1. októbra 2013 s výnimkou urýchlenia prerokovania veci

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a uznesenia špecializovaného trestného súdu bol v prvom rade povolaný najvyšší (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09, III. ÚS 165/2013).

K námietkam sťažovateľov o porušení ich práv postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 31/2013 zo 16. októbra 2013

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 80/2010).

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľov týkajúce sa porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu, ktorým boli zamietnuté ich sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu o väzbe, ústavný súd ich už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok *De Wilde et al v. Belgicko* z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), respektíve čl. 17 ústavy, pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než aký má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie, čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúce základné právo na súdnu ochranu alebo čl. 48 ods. 2 zakotvujúce základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

Sťažovatelia ďalej namietali porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 31/2013 zo 16. októbra 2013.

V súvislosti s týmito námietkami sťažovateľov ústavný súd zistil, že uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 1. októbra 2013 bolo rozhodnuté o ponechaní oboch sťažovateľov vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, zamietnutí žiadosti sťažovateľa v 2. rade z väzby na slobodu a neprijatí písomného sľubu u oboch sťažovateľov ako náhrady za väzbu. Sťažovatelia boli na neverejnom zasadnutí vypočutí a mali možnosť predstaviť svoje argumenty proti ponechaniu vo väzbe. Táto možnosť bola súdom prvého stupňa daná aj prokurátorovi, ktorý, naopak, uvádzal argumenty svedčiace o tom, že dôvody kolúznej väzby a preventívnej väzby u sťažovateľov existujú.

Špecializovaný trestný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že pokiaľ ide o dôvody väzby u sťažovateľa v 1. rade, v tejto súvislosti odkazuje na skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 29/2013 z 19. septembra 2013. Súd prvého stupňa dodal, že si plne uvedomuje, že dôvody uvedené v označenom rozhodnutí sa formálne vzťahujú len na sťažovateľa v 1. rade, ale vzhľadom na formu páchania trestnej činnosti spolupáchateľstvom *„sú najmä materiálne podmienky väzby u oboch obvinených logicky podobné“*.

Okrem toho špecializovaný trestný súd uviedol okolnosti vo vzťahu k obom sťažovateľom, ktoré by mali svedčať pre záver o tom, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku naďalej trvajú.

V tejto súvislosti prvostupňový súd konštatoval: *„Preto je potrebné uviesť, že dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaného skutku u obvinených aj po podaní obžaloby naďalej pretrváva, pričom je dostatočným spôsobom preukázané na základe dôkazov, ktoré sú zabezpečené v spisovom materiáli. Toto svoje zistenie súd opiera najmä o výpovede svedkov M. Z., L. S., Z. B. a T. S.“*

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení rozhodnutia ďalej podrobne predstavil obsah svedeckých výpovedí, z ktorých malo vyplývať, akým spôsobom malo dôjsť k páchaniu trestnej činnosti zo strany sťažovateľov, akým spôsobom mali byť svedkyňi

vyplácané úplatky, ktoré predstavovali sumu rovnajúcu sa 10 % z vyplatených nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty. Súd prvého stupňa reagoval aj na argument sťažovateľa v 2. rade, s ktorým sa nestotožnil, a uviedol, že svedkyňa Z. *nevypovedala „výlučne na základe zverejnenia a vyšetrovateľom iniciovaného prehrávania nahrávky predloženej do konania svedkom S. vzhľadom na omnoho širší rámec jej svedeckej výpovede...“*. K dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uviedol, že *„odkazuje na citované ostatné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tost 29/2013 zo dňa 19.09.2013 vo vzťahu k obvinenému S. S.“*, a vo vzťahu k dôvodom väzby sťažovateľa v 2. rade dodal, že tieto sú uňho dané obdobne, pretože podľa obžaloby je údajným spolupáchateľom *„korupčnej trestnej činnosti, dôvodom ktorej malo byť práve finančné pôsobenie na osobu svedkyne Z. vo funkcii riaditeľky Daňového úradu Š. za účelom získania osobných, najmä informačných a finančných výhod, ako aj vykonštruovaných skutočností týkajúcich sa uplatňovania nadmerných odpočtov DPH, ktoré však podľa výpovedí viacerých svedkov (S., B., Z.) nemalo byť ojedinelou praktikou“*. Podľa súdu prvého stupňa z výpovede svedka S. malo vyplynúť, že sťažovatelia boli spôsobilí v prípade problému zničiť účtovné doklady či kompromitujúce materiály a mali tendenciu zneužiť kamerové nahrávky z ich kancelárie proti ľuďom, s ktorými sa stretávali, či uplácať konkrétne osoby na účely získania prospechu. K dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku špecializovaný trestný súd uviedol, že *„poukazuje na citované uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k obvinenému S. S. a má za to, že tieto dôvody sa taktiež vzťahujú primerane aj na obvineného A. S. v priamej nadväznosti na dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. a dôvodné podozrenie z rozsiahlej korupčnej trestnej činnosti, ktorú mali obaja obvinení spoločne páchať viacerými útokmi, opakovane vo veľkom rozsahu, a tak si zabezpečovať prostriedky na obživu pre seba i svoje rodiny“*. Okrem toho prvostupňový súd reagoval aj na argument sťažovateľa v 2. rade, keď uviedol, že má *„za to, že takto uvedené skutočnosti sú z hľadiska dôvodov väzby dostatočne konkrétne aj individualizované. Ku skutočnosti uvedenej obvineným A. S., že sa už 22.04.2013 vzdal funkcie štatutárneho orgánu vo vyšetrovaných spoločnostiach, resp. bol ako štatutár odvolaný, súd poukazuje na výpoveď svedka S., že obaja obvinení v inkriminovanom čase uvedenom v obžalobe nemali byť štatutármi v spoločnostiach AB Cosmetics a AB Technology a aj tak v nich mali vykonávať svoj priamy vplyv, ktorý je*

predmetom obžaloby vo vzťahu k trestnej činnosti, ktorá sa im v obžalobe kladie za vinu“. V neposlednom rade špecializovaný trestný súd k neprijatiu písomných sľubov sťažovateľov uviedol, že *„vzhľadom na charakter a povahu protiprávnej činnosti, z ktorej sú obvinení v spolupáchateľstve podozriví, spôsob jej údajného spáchania a osoby obvinených, nie je možné ich písomné sľuby považovať za dostatočné pre nahradenie väzby...“.*

Proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu podali sťažovatelia sťažnosti, v ktorých napádanému rozhodnutiu vytýkali neodôvodnenosť, formalizmus a opakovanie fráz bez uvedenia konkrétnych okolností odôvodňujúcich dôvody väzby tak, ako ich tento súd prezentoval. Okrem toho spochybňovali obsah niektorých svedeckých výpovedí, na ktorých mala byť založená dôvodnosť väzby.

O sťažnostiach rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tost 31/2013 zo 16. októbra 2013 tak, že ich zamietol.

V relevantnej časti odôvodnenia rozhodnutia najvyšší súd judikoval, že dôvod kolúzne väzby je u oboch sťažovateľov naďalej daný, a to vzhľadom na ich aktivity, ktoré viedli k zastrašovaniu, ovplyvňovaniu a podplácaniu konkrétnych osôb. Pokiaľ ide o preventívnu väzbu, najvyšší súd uviedol, že sťažovatelia sa opakovane mali dopúšťať *„rozsiahlej korupčnej trestnej činnosti za pomoci využitia úzkych kontaktov na pracovníkov daňového úradu“.* Najvyšší súd ďalej konštatoval: *„V súvislosti so sťažnostnými námietkami obvinených k jednotlivým dôkazom – obrazovo - zvukovému záznamu, výpovediam svedkov T. R., L. S., prípadne k nevykonaniu niektorých dôkazov treba opätovne zdôrazniť, že pri rozhodovaní o väzbe vykonáva súd hodnotenie dôkazov v rozsahu nevyhnutnom pre zistenie, či existuje dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaného skutku a následnom zistení, či sú dané konkrétne väzobné dôvody ... Rozsiahlejšie vyhodnotenie všetkých dôkazov spôsobom predpokladaným ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. bude predmetom až následného meritórneho rozhodovania.“* Najvyšší súd sa vyjadril aj k otázke neprijatia písomných sľubov sťažovateľov a vyslovil názor, že *„v predmetnom prípade sľub nie je dostatočnou zárukou, pretože neodstraňuje obavu, že menovaní sa v*

prípade ich prepustenia na slobodu nedopustia konania predpokladaného ustanovením § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. Por“.

Pri preskúmaní námietok sťažovateľov mal ústavný súd na pamäti aj to, že účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru aj čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantujú tieto články, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06, III. ÚS 122/2012), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09).

Po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľov dospel ústavný súd k záveru, že predmetné rozhodnutie je potrebné považovať za ústavne akceptovateľné. Najvyšší súd sa v ňom stotožnil so skutkovými a právnymi závermi špecializovaného trestného súdu o dôvodoch väzby sťažovateľov. Aj keď rozhodnutie najvyššieho súdu z hľadiska rozsahu argumentačných dôvodov nie je obširne, majú na pamäti, že odôvodnenosť rozhodnutia sa zásadne spravuje parametrom kvality, nie parametrom kvantity, je ústavný súd toho názoru, že skutkové okolnosti týkajúce sa odôvodnenia dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku vystihol v primeranej kvalite. Okrem toho, že najvyšší súd potvrdil správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, dodal aj vlastné úvahy o tom, že dôvod kolúznej väzby u oboch sťažovateľov je daný poznatkami o ich praktikách spočívajúcich v zastrášaní a ovplyvňovaní ľudí, s ktorými prichádzali do kontaktu. Dôvod preventívnej väzby najvyšší súd odôvodnil rozsiahlosťou a opakovaním trestnej činnosti, za ktorú sú stíhaní. Najvyšší súd súčasne nepovažoval písomný sľub sťažovateľov za dostatočnú záruku toho, že po prepustení na slobodu sa nedopustia konania, ktoré predpokladá § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.

Aj keď najvyšší súd nebol vo svojich úvahách výrazne konkrétny, potvrdil správnosť tvrdení špecializovaného trestného súdu, ktorý, naopak, veľmi obširne popísal skutkové okolnosti a dôkaznú situáciu, z ktorej vyvodil závery o dôvodnosti väzby. Na tomto mieste považuje ústavný súd za dôležité pripomenúť, že pri hodnotení uznesenia najvyššieho súdu vychádzal z toho, že rozhodnutie súdu prvého stupňa a druhého stupňa nemožno posudzovať izolovane, ale vo vzájomných súvislostiach, pretože z hľadiska predmetu konania (v tomto prípade skúmanie zákonnosti väzby) tvoria jeden celok.

Najvyšší súd vychádzajúci z rozhodnutia špecializovaného trestného súdu, ako aj z obsahu spisu, a teda dôkazov zabezpečených v rámci trestného konania vrátane svedeckých výpovedí uviedol okolnosti, ktoré podľa jeho názoru tvoria skutkový rámec pre uplatnenie zákonných dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Podľa názoru ústavného súdu skutočnosti, na ktorých najvyšší súd založil dôvody väzby, sa nejavia ako svojvoľné, a to hlavne s poukazom na doterajší rozsah dokazovania, a nejavia sa ani ako neodôvodnené (vzhľadom na dostatočnú konkretizáciu) či výslovne formálne. Ústavný súd je toho názoru, že skutočnosti, ktoré najvyšší súd v zhode s názorom špecializovaného trestného súdu uviedol, možno spoľahlivo subsumovať pod uvádzané zákonné dôvody väzby.

Ústavný súd sa zároveň nedomnieva, aby skutočnosť, že najvyšší súd sa pri svojich úvahách odvolal aj na svoje skoršie rozhodnutie týkajúce sa len sťažovateľa v 1. rade, znamenala zásadný nedostatok, pokiaľ ide o zákonnosť rozhodnutia tohto druhu. Totiž ani najvyšší súd ani špecializovaný trestný súd sa neobmedzili len na tento odkaz, ale svoju argumentáciu o opodstatnenosti väzby rozšírili a doplnili uvedením skutkových okolností aj vo vzťahu k sťažovateľovi v 2. rade. Týmto zistením ústavný súd vylučuje pochybnosti o tom, aby najvyšší súd okolnostiam daného prípadu venoval len formálnu pozornosť.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd zároveň reflektoval na zásadné argumenty sťažovateľov o nedôvodnosti ich väzby a uvedením vlastnej argumentácie (odlišnej od sťažovateľov) vytvoril rozhodnutie s odôvodnením, ktoré je určité a zrozumiteľné a ktoré

zároveň tvorí spoľahlivý a logický podklad pre jeho výroky, a to aj v otázke neprijatia písomného sľubu sťažovateľov.

Ústavný súd pripomína, že nie je osobitnou preskúmavacou inšinciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov. Medzi prioritné úlohy ústavného súdu nepatrí kontrola rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu je predovšetkým miera namietanej ingerencie do základných práv alebo slobôd sťažovateľa pri zohľadnení okolností každého konkrétneho prípadu (IV. ÚS 24/07, III. ÚS 217/09, III. ÚS 522/2011).

Vzhľadom na akceptovateľnosť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 31/2013 zo 16. októbra 2013 z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru ústavný súd už na predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovatelia súčasne namietali, že v rámci tohto konania o zákonnosti ich väzby došlo k porušeniu ich základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru vrátane porušenia zásady kontradiktórnosti konania.

Podľa nich k porušeniu týchto práv došlo tým, že pred rozhodovaním o väzbe nemala obhajoba k dispozícii kompletný očíslovaný spis, ktorý im bol v ucelenej a žurnalizovanej podobe predložený až 14. novembra 2013. Okrem toho sťažovateľ v 1. rade namietal, že nemohol plnohodnotne uplatniť svoje právo na obhajobu z dôvodu, že pri študovaní spisového materiálu bol neustále upozorňovaný na nedostatok času. Zároveň sťažovateľ v 2. rade uviedol, že pred rozhodovaním o väzbe nemal k dispozícii stanovisko prokurátora k jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

Ústavný súd konštatuje, že problematika spisového materiálu s očíslovanými listami a s prehľadom obsahu spisu je v zmysle zákonnej úpravy (§ 72 ods. 4 Trestného poriadku)

spojená s rozhodovaním všeobecného súdu o väzbe v prípravnom konaní, keď tento súd nedisponuje vyšetrovacím spisom. Skutočnosť, že obhajobe nebol predložený očíslovaný spis, sama osebe nemôže znamenať porušenie práva na obhajobu. Zároveň ústavný súd dodáva, že aj Trestný poriadok predpokladá situáciu, keď kompetentný orgán môže limitovať čas nazerania do spisu. Podľa § 69 ods. 5 Trestného poriadku totiž ak by v súvislosti s nazretím do spisov hrozila obava z prietáhov konania, je v prípravnom konaní orgán činný v trestnom konaní a v konaní pred súdom predseda senátu oprávnený ustanoviť primeranú lehotu.

V súvislosti s námietkou sťažovateľov o porušení práva na obhajobu považuje ústavný súd za podstatné, že sťažovatelia mali možnosť predstaviť svoje argumenty proti väzbe pri ich výsluchu na špecializovanom trestnom súde 1. októbra 2013 a bol im poskytnutý priestor na konečné návrhy, a zároveň boli oboznámení s protichodnou argumentáciou prokurátora, ktorý naopak tvrdil, že u sťažovateľov dôvody väzby stále existujú. V tomto smere preto ani nie je významné, že sťažovateľovi v 2. rade, ktorý svojou žiadosťou o prepustenie z väzby inicioval periodickú kontrolu zákonnosti väzby, nebolo doručené stanovisko prokurátora k tejto jeho žiadosti. Zásadu kontradiktórnosti konania nemožno vnímať ako nepretržitý cyklus, v rámci ktorého by procesným stranám bol vytvorený bezbrehý priestor na prezentáciu ich argumentov. V tomto prípade to bol práve sťažovateľ v 2. rade, ktorý podal žiadosť o prepustenie z väzby, pričom špecializovaný trestný súd bol povinný s touto argumentáciou oboznámiť prokurátora. Nemožno tvrdiť, žeby postupom špecializovaného trestného súdu, ktorý nepokračoval v oboznamovaní vzájomných argumentov procesné strany, došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania, ak navyše na neverejnom zasadnutí špecializovaného trestného súdu mohli sťažovatelia aj prostredníctvom svojich obhajcov reagovať na tvrdenia opačnej procesnej strany.

V súvislosti s porušením práva na obhajobu sťažovatelia namietali, že v ich prípade nikdy neboli zohľadnené dôkazy, ktoré uvádzali na podporu svojich tvrdení o nedôvodnosti väzby. Nestotožnenie sa všeobecného súdu s názormi procesnej strany, samozrejme, pri

odôvodnení vlastných a prípustných úvah, nemôže samo osebe znamenať porušenie práva na obhajobu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom a uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľov na obhajobu, pretože obsah námietok sťažovateľov v kontexte rozhodnutia najvyššieho súdu nevyvoláva ani predpoklad o porušení tohto práva, rovnako ani o porušení zásady kontradiktórnosti konania.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia vzniesli aj námietky o porušení princípu prezumpcie nevinny zakotveného v čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru.

V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať na východiská princípu prezumpcie nevinny, podľa ktorých sa má prezumpciou nevinny dosiahnuť to, aby osoba obvinená z trestného činu neznášala negatívne dôsledky tohto obvinenia rovnajúce sa následkom súdneho rozhodnutia o vine a aby priebeh vykonávaného dokazovania umožnil sudcovi rozhodnúť nestranné a nezaujaté. Z tohto základného účelu prezumpcie nevinny je potom možné odvodiť jej stránku hmotnoprávnu, kde ide o pravidlá zakazujúce vyjadrovať sa o obvinenom ako o vinnom pred právoplatným rozhodnutím súdu o jeho vine, a stránku procesnoprávnu, kde ide o pravidlá súdneho dokazovania, ktoré majú byť také, aby súd určil vinu obvineného nestranné a na základe zákona (napr. III. ÚS 22/2013).

Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím, ktorým sa vyslovuje vina obvineného, ale ide o rozhodnutie dočasného charakteru, ktorého uplatnenie si okrem iného vyžaduje aj splnenie materiálnej podmienky, a teda existenciu skutočností osvedčujúcich kvalifikované podozrenie, že sa obvinený trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu, dopustil, a zároveň existenciu niektorého z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku.

Preskúmaním rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že najvyšší súd rozhodujúci a zákonnosti väzby prekročil hranice

svojej právomoci a predmetu rozhodovania a aby svojimi vyjadreniami porušil zásadu prezumpcie nevinny. Ústavný súd považuje odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu za ústavne konformné a zlučiteľné s obsahom garancií poskytovaných čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru, a preto námietku sťažovateľov v tomto smere kvalifikoval ako neopodstatnenú.

Sťažovatelia v sťažnostiach namietali aj porušenie základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. V rámci argumentov, ktoré sťažovatelia uviedli, ústavný súd nezistil žiadne, ktoré by sa aspoň marginálne mohli dotknúť obsahu tohto základného práva. Inými slovami, sťažovatelia neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by viedli k záverom o tom, že pri rozhodovaní o väzbe došlo k porušeniu ich práva na poskytnutie právnej pomoci.

Sťažovatelia namietali aj porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy z dôvodu, že najvyšší súd, ako aj súd prvého stupňa sa odvolali na skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 29/2013 z 19. septembra 2013, pri ktorom podľa nich rozhodoval zaujatý sudca. Sťažovatelia výslovne uviedli, že tieto námietky boli obsahovou súčasťou sťažnosti sťažovateľa v 1. rade doručenej ústavnému súdu 2. decembra 2013.

V danom prípade sťažovatelia namietajú rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 31/2013 zo 16. októbra 2013, ktoré je síce rozhodnutím nadväzujúcim na jeho skoršie uznesenie sp. zn. 5 Tost 29/2013 z 19. septembra 2013, ale je rozhodnutím vo svojej podstate autonómnym, keďže opakovane a nanovo skúma skutkové a právne okolnosti väzby. Voči namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu zo 16. októbra 2013 sťažovatelia (uvedením argumentov) priamo neuplatnili námietku o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Dôvodnosť tejto námietky vyvodili z toho, že ak v predchádzajúcom prípade mal v ich veci rozhodnúť zaujatý sudca a ďalšie rozhodnutie z tohto rozhodnutia vychádza, musí byť aj ďalšie rozhodnutie z tohto pohľadu nezákonné. Ústavný súd však relevanciu takýchto úvah v námietkach sťažovateľov za danej situácie vylučuje.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd v závere dodáva, že skutočnosť, že najvyšší súd svojím rozhodnutím nenaplnil očakávania sťažovateľov o ich prepustení z väzby na slobodu, sama osebe pri odôvodnenosti a ústavnej konformnosti namietaného rozhodnutia nemôže znamenať porušenie niektorého z označených práv sťažovateľov.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov v nej nastolenými vrátane návrhu na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2014